

PRAVLJICA O SNEŽINKI

»ALI KAJ HOČEŠ, MILICA?« JE VPRAŠALA MATI.

»HOTELA BI VIDETI ZVEZDICE,« JE TIHO ODGOVORILA DEKLICA.

»TEGA NE MOREŠ, DRAGICA,« JE MIRNO DEJALA MATI. »NE SMEŠ VSTATI S POSTELJE, GOSPOD DOKTOR ŠE NE DOVOLI.«

»AMPAK JAZ BI TAKO RADA VIDELA ZVEZDICE,« JE PONOVI LA DEKLICA.

»POČAKAJ ŠE MALO,« JO JE TOLAŽILA MATI, »SAMO DA BOŠ SMELA VSTATI, PA POJDEVA VEN IZ MESTA IN PREŠTELI BOVA VSE ZVEZDICE, KAR JIH JE NA NEBU.«

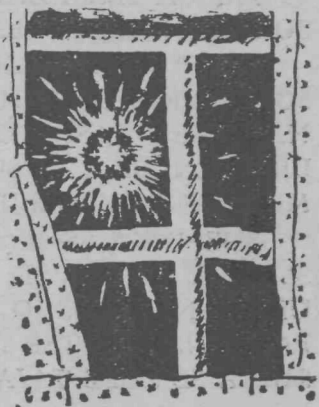
POBOŽALA JE RAZPALJENO ČELO SVOJE HČERKE IN ŠLA PRILAGAT V PEČ. MOJ BOG — JE ŠEPETALA SAMA PRI SEBI — DAJ, DA MI OTROK OZDRAVI, TAKOLE ME VENDAR NE MOREŠ KAZNOVATI.

ŽE ŠTIRINAJST DNI JE LEŽALA MILICA V VROČICI IN VES ČAS SE JI JE BLEDLO SAMO O ENI REČI: ŽELELA JE VIDETI ZVEZDICE. KAKO RADA BI JI MATI USTREGLA, TODA MILICA NI SMELA ZAPUSTITI POSTELJICE, SKOZI OKNO PA NI BILO VIDETI ZVEZD, KER JE GLEDALA SOBICA PROTI DVORIŠČU Z VISOKIMI STENAMI UMAZANIH HIŠ.

»ZVEZDICE HOČEM VIDETI, ZVEZDICE!« JE KLICALA MILICA IN MATI PRI PEČI JE SKLEPALA ROKE V TIHI MOLITVI...

PO DVORIŠČU SE JE PODIL OSAMEL VETRČEK IN POGLEDOVAL V OKNA UMAZANIH HIŠ. ZDAJCI JE UZRL DEKLICO Z RAZBELJENIMI LICI IN SLIŠAL, KAKO SI ŽELI ZVEZDIC. SMILILA SE MU JE, A NI VEDEL, KAKO BI JI POMAGAL. ODLETEL JE SPET IN SE DVIGNIL NAD STREHE VISOKIH HIŠ. NEBO JE BILO TAKO TEMNO, DA JE BILO VETRČKA SKORAJ STRAH. ZLETEL JE DALEČ ZA MESTO, KJER NI BILO DIMA, NE OSLEPUJOČIH ULIČNIH SVETILK, TAKO DA JE VIDEL DALEČ DO VISOKIH GOR. IN GLEJ, NA GORAH JE SNEŽILO, NJEGOV BRAT JE PODIL PO ZRAKU CELO METELICO.

BRRR, TAM MORA BITI MRAZ, SE JE STRESEL VETRČEK IN SE HOTEL VRNITI RAJŠI NA SVOJE DVORIŠČE. A NENADNO SE JE SPOMNIL NA DEKLICO, KI HREPENI PO ZVEZDICAH. KOLIKO JIH ZDAJ PADA

TAMLE NAD GORAMI! KAJ KO BI ENO PRINESEL DEKLICI NA OKNO? NIČ SE NI VEČ OBOTAVLJAL — KAKOR BLISK JE ŠVIGNIL NA GORE.

»ZDRAVO, BRAT!« JE ZAKLICAL GORSKEMU VETRIČU, KI SE JE IGRAL S SNEŽINKAMI.

»ZDRAVO! KAKO SE TI GODI?«

»IŠČEM LEPO SNEŽINKO. POTREBUJEM JO,« JE KRIČAL VETRČEK. IN ŽE JE UZRL SNEŽINKO, KI MU JE BILA VŠEČ. BILA JE IZREDNO VELIKA IN SE JE KRASNO SVETILA. UJEL JO JE NA SVOJO DLAN.

»LEPA MOJA SNEŽINKA,« JE PRAŠAL, »ALI BI HOTELA STORITI DOBRO DELO?« IN HITRO JI JE POVEDAL O BOLNI DEKLICI, KI HREPENI PO ZVEZDICAH.

»AH, PA ŠE KAKO RADA!« JE DEJALA SNEŽINKA, »TODA ČE ZLETIM S TEBOJ, BOM GOTOVO POGINILA. NA TVOJEM DVORIŠČU JE ZAME PREGORKO, RAZTOPILA BI SE.«

»KAKOR MISLIŠ,« JE REKEL VETRČEK, »TODA POMISLI, DA BI DEKLICA MIRNO ZASPALA, IN VROČICA BI SE ZMANJŠALA.«

SNEŽINKA SE JE ZAMISLILA, POTEM PA POŠEPETALA: »DOBRO, ODNESI ME TOREJ K TISTEMU OKNU!«

»HURÁ,« JE VESELO ZAKRIČAL VETRČEK IN LETEL KAKOR DIVJI PROTI MESTU. »NIČ SE TI NI TREBA BATI,« JE TOLAŽIL SPOTOMA SNEŽINKO NA SVOJI DLANI. »TAKOJ TE BOM SPET ODNESEL NAZAJ.«

KO BI TRENIL, SE JE SPUSTIL VETRČEK NA DVORIŠČE MED SIVIMI ZIDOVI TER PRAV OPREZNO POLOŽIL SNEŽINKO NA ŠIPO MILIČINEGA OKNA. ZDAJCI JE ZAŽARELA V NASPROTNEM OKNU LUČ IN V NJENI ZARJI SE JE ZASVETILA SNEŽINKA KAKOR KRASNA ZVEZDICA. MATI, KI SE JE RAVNO OZRLA OD PEČI, JO JE VIDELA IN HITRO VZELA BOLNO MILICO V NAROČJE.

»MILICA, MILICA,« JE KLICALA VSA VESELA, »POGLEJ NA OKNO!«

MILICA SE JE ZAGLEDALA V BLESTEČO SNEŽINKO IN USTA SO SE JI NASMEHNILA.

»ZVEZDICA,« JE ŠEPETALA, »ZVEZDICA!« IZTEGNILA JE TRESOČE SE ROKE PROTI OKNU, GLAVICA SE JE NAGNILA MATERI NA RAMO; ZASPALA JE. MATI JO JE BRŽ POLOŽILA V POSTELJICO IN BILA VESELA, DA MILICA PO NESKONČNIH DNEH MRZLICE IN VROČICE ZOPET SPI.

SNEŽINKA SE JE ODTRGALA Z OKNA: TOPLOTA SOBE JO JE SLABILO, ČUTILA JE, DA OMEDLEVA. PREDEN PA JE PADLA NA UMAZANA TLA, JO JE PRESTREGEL VETRČEK, KI JE SKRBNO PAZIL NANJO, TER JO ODNESEL VISOKO V ZRAK. TODA SNEŽINKA SE JE ŽE TAJALA.

»VSE ZAMAN,« JE VZDIHNILA, »NA GORE NE PRIDEM VEČ.«

TODA ZDAJCI JE PLANIL NA DVORIŠČE MRZEL SEVERNIK, VES LEDEN. POBRAL JE SNEŽINKO VETRČKU Z DLANI IN JO V DIVJEM LETU ODNESEL ZA MESTO. IN ŽE JE BILA SPET NAD GORAMI, ZLEZLA JE SEVERNIKU S PRSTOV IN HITELA VESELO V NAROČJE SVOJIH DRUŽIC NA VEJI VISOKE JELKE.

VETRČEK JE ZRL ZA SEVERNIKOM IN SE ZADOVOLJNO SMEHLJAL. POTEM SE JE PRITISNIL NA OKNO BOLNE DEKLICE. OB NJENI POSTELJICI JE STAL GOSPOD DOKTOR IN MATI JE VSA SREČNA BOŽALA HČERKO, ZAKAJ GOSPOD DOKTOR JE DEJAL:

»TAKO, NAJHUJŠE JE MINILO. KO SE NASPI, BO BREZ VROČICE IN V NEKAJ DNEH BO ZDRAVA.«

»JUHUHU!« JE ZAVRISKAL VETRČEK IN SE KAKOR BLAZEN ZAPODIL PO DVORIŠČU...

France Beyk

Peklenšček in Špela

Tam, kjer sem jaz doma — veste, to je na Tolminskem — stoji gora, ki se imenuje Kojca. Ta je podobna strmi strehi, pokrita s senožetmi in gozdovi, nič skalovita. Le na vzhodni strani stoji pod vrhom velika skala, ki se kakor stolp dviga v nebo.

Od kod je ta skala? Vprašal sem in so mi povedali, da jo je bil prinesel hudič in tam pustil.

To pa se je bilo zgodilo davnaj davnaj. V tistih časih, ko je še vrag hodil po zemlji in se ljudem prikazoval v različnih podobah.

Takrat je pod Kojco živela neka ženska, ki ji ne vem imena. Imenujmo jo Špelo! Bila pa je sama, čisto sama, ni imela moža ne hlapca. Jezična in huda pa tako, da bi ugnala samega vraga.

Glas o nji je šel daleč naokrog, nobeno čudo, da je nazadnje prišel tudi v pekel. Peklenščki, mali in veliki, so se pomenkovali o nji. A nihče izmed njih se ni mogel pohvaliti, da bi si bil

že zagotovil njeno dušo. Poglavar vragov je bil zaradi tega zelo hud. Nazadnje bo Špela še umrla in se jim bo, kakor je huda, izmuznila iz krempljev.

»Kdo pojde po Špelo?« je vprašal zbrane hudiče.

Peklenščki so trdo molčali. Hude ženske se še vrag boji.

Pa se oglasi zlodej, ki je bil zelo suh in je močno šepal na eno nogo.

»Jaz pojdem,« je rekel.

In je res šel. Spremenil se je v hlapca in se s culo čez ramo ustavil pred Špelino hišo.

»Ali ne bi potrebovali hlapca?« jo je vprašal.

»Potrebovala bi ga,« mu je odgovorila Špela. »Seveda bi ga potrebovala. Pa nihče ne prestane pri meni.«

»Prestal bi, pa če bi mi tudi hosto drobili na hrbtu,« ji je dejal zlodej.

»Prav. A kaj zahtevaš za plačilo?«

»Niti denarja niti blaga,« si je peklenšček vesel pomel roke. »Da veš, jaz sem vrag!«

»Saj sem te koj spoznala,« se je zasmejala ženska. »Že od daleč smrdiš. Povej, kaj zahtevaš za plačilo?«

»Tvojo dušo,« je rekel zlodej. »Pet let ti bom zvesto služil, vse bom storil, kar mi boš ukazala. Čez pet let, ko zazvoni poldan, bo tvoja duša moja.«

»Dobro,« je rekla Špela. »Za danes te vzamem na poskušnjo. Ako presta-